

PROP DE VOSALTRES

El respecte als altres

Benvolguts diocesans:

He triat aquest terme —respectar, respecte— perquè em sembla que amplia l'horitzó vital de la nostra convivència sense basar-lo necessàriament en les conviccions religioses. En la consulta als diccionaris m'he adonat que té multitud d'accepcions que enriqueixen el comportament i el tracte que ens devem els uns als altres. N'anomeno algunes: consideració, acompanyada de submissió, amb què es tracta algú, als majors d'edat, saber i govern; guardar respecte a l'església; tolerància, actitud de no imposar amb violència els propis gustos; actitud de sotmetre's al que s'estableix per llei, a la llibertat humana, a l'opinió aliena, a la consciència del nen..., i moltes altres. Podeu fullejar les pàgines de l'impressionant diccionari de Maria Moliner que ens defineix amb precisió i claredat els conceptes que fem servir habitualment.

El respecte és molt important en les relacions humanes, abans, ara i sempre. A vegades sembla que és una realitat antiga, passada de moda i només usada per persones grans. I no hauria de ser així. Convé revalorar entre tots aquesta actitud personal perquè el nostre comportament guanyi en afecte, en proximitat responsable i en el reconeixement valuós de l'altre. Els cristians volem fer un pas més en aquesta apreciació civilitat respectuosa i posem en el centre de la nostra existència el mandat de l'amor que proposa Jesucrist, que esborra qualsevol indici de segre-

gació, discriminació o rebuig del proïsme. I arriba molt lluny amb el seu precepte d'estimar els enemics i resar pels qui ens injurien i maleeixen. Que alt que ens posa el llistó als qui volem seguir-lo i complir la seva voluntat!

El respecte té poca discussió, teòricament parlant, és acceptat amb normalitat per tothom, però veig que en la pràctica diària es fa més difícil conciliar les pròpies conviccions, gustos i interessos amb les alienes. Sovint escoltem o llegim desqualificacions, insults i rebutjos del qui pensa diferent. Parlem de pluralitat, però ens molesta que els altres no coincideixin amb les nostres opinions. En teoria, acceptem la diversitat de la nostra societat, però acusem del pitjor qui contradiu una mica el nostre raonament. I això no es fa només en l'àmbit personal sinó que també s'evidencia en els grups socials als quals pertanyem.

La mirada cristiana és universal en l'espai i permanent en el temps. Els límits els posa el respecte i l'amor. El nostre caminar hauria de ser així —respectuós i amorós— quan acompanyem o ens deixem acompanyar, sempre amb la consideració que l'altre és valuós com jo mateix i les seves opinions i sentiments tenen el mateix valor que els meus. En els problemes que diàriament es plantegen, les solucions poden ser diferents i no sempre la meua argumentació és la més correcta o la que millor ha de ser acceptada. Renunciar a la defensa de les pròpies opinions no ha de portar-nos al relativisme o a la indiferència sinó a la recerca conjunta de perspectives que enriqueixin la solució final. Hem de reconèixer que els altres ens poden aportar punts de vista amb què no comptàvem. Això ens ajuda a créixer, madurar com a persones i acceptar les postures alienes. Cal evitar els menyspreus, els rebutjos, les acusacions desmesurades que fereixen o maten la sensibilitat dels altres. Hem de saber confrontar idees, però acostar i engrandir el respecte cap al discrepant.

En les discussions diàries no podem utilitzar la burla com una arma per danyar la personalitat de l'altre. Hem d'evitar «l'adolescència» en les nostres relacions, del qui busca tenir sempre la raó, i lluitar pel respecte mutu que fa gran el cor humà.

Amb la meua benedició i afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Vigília de Pentecosta amb una xerrada sobre discerniment

L'Acadèmia Mariana-Casa de l'Església va acollir, el passat 22 de maig, la Vigília de Pentecosta. El bisbe Salvador va obrir l'acte i va destacar que els laics són importants en aquests moments de la història de l'Església de Lleida i va animar a l'evangelització. La Gna. Maria Dolores Cabello va convidar als presents a recuperar la capacitat de somiar un futur millor i a l'Església a ser servidora d'un projecte

de fraternitat per a tota la humanitat, a ser testimonis de l'esperança. Cabello va recordar un fragment de l'encíclica *Fratelli Tutti*. Concretament el que destaca que «reconeixent la dignitat de cada persona humana, puguem fer renèixer entre tots un desig universal de germanor. (...) Es necessita una comunitat que ens sostingui, que ens ajudi i en la qual ens ajudem els uns als altres a mirar cap endavant (...). Els

somnis es construeixen junts (FT, n. 8)». La Gna. Maria Dolores va recalcar que «hem de discernir el somni que Déu té per a cadascú de nosaltres». Un bon repte que ens portarà

a crear el Regne de Déu. La jornada va acabar amb l'Eucaristia presidida per Mn. Víctor Martínez.

Delegació d'Apostolat Seglar del Bisbat de Lleida

CERCA DE VOSOTROS

El respeto a los demás

Queridos diocesanos:

He escogido este término —respetar, respeto— porque me parece que amplía el horizonte vital de nuestra convivencia sin fundarlo necesariamente en las convicciones religiosas. Además me he dado cuenta en la consulta a los diccionarios que dicho término tiene multitud de acepciones que enriquecen el comportamiento o el trato que nos debemos unos a otros. Cito unas cuantas: consideración, compañía de sumisión, con que se trata a alguien; a los mayores de edad, saber y gobierno; guardar respeto en la iglesia; tolerancia, actitud de no imponer con violencia los propios gustos; actitud de someterse a lo establecido por la ley, a la libertad humana, a la opinión ajena, a la conciencia del niño... y otras muchas. Podéis ojear las páginas del impresionante diccionario de María Moliner que nos define con precisión y claridad los conceptos que habitualmente usamos.

El respeto es muy importante en las relaciones humanas antes, ahora y siempre. En ocasiones parece que es una realidad antigua, pasada de moda y sólo usada por personas mayores. Y no debería ser así. Conviene revalorizar entre todos esta actitud personal para que nuestro comportamiento gane en cariño, en cercanía responsable y en el reconocimiento valioso del otro. Los cristianos queremos dar un paso más en esta apreciación civilmente respetuosa y ponemos en el centro de nuestra existencia el mandato del amor que propone Jesucristo y que borra cualquier atisbo de segregación, discriminación o rechazo del prójimo. Llega muy lejos con su precepto de amar a los enemigos y rezar por los que nos injurian y maldicen. ¡Qué alto nos pone el listón a quienes queremos seguirle y cumplir su voluntad!

Digamos que la teoría del respeto tiene poca discusión y es aceptada con normalidad por todos pero observo que en la práctica diaria se hace más difícil conciliar las propias convicciones, gustos o intereses con las ajenas. A menudo escuchamos o leemos descalificaciones, insultos o rechazos del que piensa diferente. Hablamos de pluralidad pero nos molesta que los otros no coincidan con nuestras opiniones. Nos parece teóricamente aceptado la diversidad en nuestra sociedad pero acusamos de lo peor al que contradiga algo nuestro razonamiento. Y esto no queda sólo para lo personal sino que también se evidencia en los grupos sociales a los que pertenecemos.

La mirada cristiana es universal en el espacio y permanente en el tiempo. Los límites los pone el respeto y el amor. Así debería ser nuestro caminar cuando acompañamos o nos dejamos acompañar primando la consideración de que el otro es valioso como yo mismo y sus opiniones y sentimientos tienen el mismo valor que los míos. En los problemas que a diario se plantean las soluciones pueden ser diferentes y no siempre mi argumentación es la más valiosa o la que mejor debe ser aceptada. Renunciar a la defensa de las propias opiniones no debe llevarnos al relativismo o a la indiferencia sino a la búsqueda conjunta de perspectivas que enriquezcan la solución final. Hemos de reconocer que los demás nos pueden aportar puntos de vista con los que no contábamos. Eso mismo nos ayuda a crecer y a madurar como personas. También a aceptar posturas ajenas. Evitar los desprecios, los rechazos, las acusaciones desmesuradas que hieren o matan la sensibilidad de los otros. Debemos saber confrontar ideas pero acercar y agrandar el respeto hacia el discrepante.

En las discusiones diarias no podemos utilizar la burla como un arma para dañar la personalidad del otro. Debemos evitar la adolescencia en nuestras relaciones como quien busca tener siempre la razón y luchar por el respeto mutuo que hace grande el corazón humano.

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

El Bisbat organitza una vetlla de pregària per les vocacions

El 25 d'abril es va commemorar la Jornada Mundial per les Vocacions i les Vocacions Natives i al nostre bisbat vam organitzar una vetlla de pregària a la parròquia de Sant Llorenç dos dies abans. L'acte, que va comptar amb la participació de laics i religiosos amb diverses lectures per a la reflexió, el va organitzar les delegacions de Pastoral Vocacional i de Missions i fou presidit pel nostre Bisbe. Sor Anna, religiosa de la congregació Marta i Maria, va exposar el seu testimoni i va posar música a l'acte. Va exposar un testimoni de vida i entrega a Déu i als altres, amb el carisma de la congregació, com ella ens deia, amb les mans de Marta i l'oració de Maria.

Tots junts van intentar contestar a les preguntes: «Per a qui soc jo?», «quina és la meua vocació?», «què espera el Senyor de cadascú de nosaltres?»

Carol Garcia, missionera de les germanes blanques, va afirmar que «restem atents i atents per saber entendre el que més anheles per a cadascuna i cadascú de nosaltres. Sigui el que sigui, et donem les gràcies. Tu ens crides pel nostre nom i, malgrat

les nostres pors i neguits, desitgem respondre't amb fermesa i sinceritat, perquè ets el nostre Pare, el bon Pastor i confiem en tu». I va afegir «dona'ns força per fer camí amb tu, negant-nos a nosaltres mateixos, carregant amb tu i compartint la nostra Creu, donant gràcies per la teua infinita misericòrdia. Pare bo, tu que ens estimes tant, mira'ns amb tendresa i deixa que sentim dins nostre el teu amor incondicional per entendre amb claredat a l'opció de vida que ens crides».

Missa de final de curs de l'IREL a la parròquia de Gardeny

L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida (IREL) celebrarà l'Eucaristia de final de curs el dimarts 15 de juny a les 20 h a la parròquia de Santa Maria de Gardeny. Enguany es farà en aquest temple per facilitar l'assistència del màxim de persones i famílies. En acabar la missa es lliuraran les orles dels alumnes de Batxillerat i Màster que acaben els seus estudis aquest any.

Cal destacar que aquesta parròquia està apostant per les noves tecnologies i des del passat

15 de juny
Eucaristia de final de curs
Presidida pel Sr. Bisbe

Parròquia de Sta. Maria de Gardeny
Carrer Acadèmia 43-Lleida
a les 20.00 h

*En acabar l'acte es lliuraran les Orles

4 de març que té un canal de YouTube per emetre les diferents celebracions, tant les misses de dissabte i diumenge, com el rosari que té lloc de dilluns a dimecres a les 18.30 h.

La Unitat Parroquial ja té més de 90 subscriptors, també ha emès més de 100 vídeos i ha tingut més de 5.000 visualitzacions.

Totthom pot subscriure's al canal a través d'aquest link: <https://www.youtube.com/channel/UCDz-t8NI3FGaFJezY62817Q/featured>

ASAMBLEA GENERAL ORDINARIA

UMAS

MUTUA DE SEGUROS

16 DE JUNIO

Online: <https://www.visuallive.es>

Usuario: umas2021
Contraseña: 2021umasASAMBLEA

17:00 HORAS PRIMERA CONVOCATORIA

18:00 HORAS SEGUNDA CONVOCATORIA

Ofrena literària per celebrar la Festivitat de la Verge Blanca

L'Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida ha començat els preparatius de l'acte literari que substituirà el Certamen Marià. Tindrà lloc el diumenge 3 d'octubre dedicat a l'advocació de santa Maria, mare de l'esperança. L'Acadèmia Mariana ha preparat un acte honorant Maria, tot partint d'una selecció d'obres poètiques marianes amb un sentit de pregària d'intercessió, de lloança i d'agraïment a la Mare de Déu.

No suposarà cap mena de concurs ni competència entre els autors, les poesies dels quals formin l'esmentada ofrena literària. L'acte comptarà, doncs, només amb la lectura de les dotze poesies seleccionades (les dotze estrelles que formen la corona de Maria), i l'ofrena musical com a vetllada i cloenda de l'acte.

Serà enregistrat per tal d'emetre-ho en directe per via telemàtica, a fi i efecte que tothom que estigui interessat pugui participar-hi, més enllà de l'aforament limitat que podrà ser presencial al paranimf de l'Acadèmia Mariana. Posteriorment, quedarà disponible des dels mitjans de comunicació, les xarxes

socials i la pàgina web de l'Església de Lleida.

La presidència de l'acte quedarà limitada al director de l'Acadèmia Mariana i al bisbe de la Diòcesi, acompanyats de la persona que actui com a mantenidora, restringint-se per raons sanitàries la presència de les autoritats en representació de la ciutat.

L'acte estarà dedicat a santa Maria, mare de l'esperança, donat que ella és la que ens porta el Crist i ens l'ofereix, ell que és l'esperança

del món. La selecció dels dotze poemes es farà partint de les poesies que han estat guardonades en els darrers anys (des del 2013), tret de les que van estar guardonades amb la flor natural per haver estat declamades en el certamen virtual celebrat l'any passat.

L'acte tindrà lloc el dia 3 d'octubre de 2021, primer diumenge després de la festa de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida.

REFLEXIONS

«M'han aprovat!»

Fugint de la guerra que va destruir el país, al Pròxim Orient, enfonsant la seva precària economia i fent difícil un dia a dia que ajudi els joves a formar-se i promocionar-se, un jove estudiant va arribar a Europa. Tenia vint anys. Així ho descriu tres anys després: «Fa deu anys, el primer dia del meu segon any de secundària, els rebels entraren al nostre poble i el govern va començar a bombardejar la vila, a l'atzar». La devastadora realitat acabà amb les il·lusions i projectes i obligà el jove a deixar enrere escola, casa i amics. Inicià un itinerari de fugida que el feu recórrer diversos països. «Des d'aquell dia he estat fugint d'un lloc a un altre a la recerca d'oportunitats per estudiar o, si més no, per tenir una vida estable». Malgrat tantes dificultats, els desànim personals i els entrebancs externs, superant les penalitats, una fundació eclesial l'acollí un cop arribat a Barcelona i el posà en contacte amb una família dins d'un projecte d'hospitalitat. Amb el matrimoni i els seus fills, tres mesos de convivència intensa l'han anat apropant a una normalitat que li ha permès presentar-se a unes proves d'accés a estudis de formació professional. «Avui, gràcies a l'hospitalitat de la fundació que em va ajudar a establir-me en aquest país i a conèixer molta gent meravellosa que m'ha ajudat, finalment he tornat a l'escola». Hi tornà amb ganes i superà les traves de l'idioma i del nivell previ de coneixements. S'esforçà per recuperar el temps perdut i, amb l'ajuda de la fundació, la família acollidora i unes quantes classes particulars d'un dels professors voluntaris, aconseguí l'aprobat desitjat, somniat i treballat. Ho reconeix dient: «Molts esforços dels professors, als quals estaré agraït tota la vida». Sap el que diu i de què parla.

«Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat» (Rm 12-13). El jove aportà les seves ganes de sortir de l'infern de la guerra, de deixar-ne enrere els horrors i limitacions. Les persones que l'ajudaren foren actives i fidels a una de les moltes causes justes del nostre món. Van saber estar al costat del dolor i l'esperança del jove en aquests temps difícils de pandèmia. Van ajudar una vida que es podia haver trencat per les seves pròpies pors o per la insensibilitat, indiferència o comoditat de l'entorn. Li demostraren que no estava sol.

Enric Puig Jofra, SJ

Nomenaments

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat els següents nomenaments:

- **Mn. Daniel Turmo Gargallo** nomenat rector de la parròquia de Sant Jaume apòstol, de Lleida, amb data 10.05.21.
- **Mn. Francisco José Ribas Fragero** nomenat rector de la parròquia de Sant Martí de Lleida, amb data 10.05.21.
- **Mn. Casildo Rodríguez Bravo** nomenat rector de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu, de Torres de Segre; Sant Pere apòstol, d'Alfés; la Nativitat de la Mare de Déu, de Sunyer; Sant Pere apòstol, d'Alcanó; i Sant Llorenç, de Soses, amb data 10.05.21.

- **Mn. Jofred Antonio Rendon Ramírez** nomenat rector *in solidum* (c. 517.1) de les parròquies de l'Assumpció de la Mare de Déu del Pont de Suert; Sant Climent papa, de Vilaller; i les de Adons, Castellars, Còll, Erill-Castell, Gotarta, Irgo, Llesp, Malpàs, Manyanet, Naens, Perves, Pinyana, Sarraís, Sarroqueta, Sas, Senet, Sentís, Vilaller, Viu de Llevata, i Viuet, amb data 10.05.21.
- **Mn. Antonio Agelet Delpueyo** nomenat vicari de la parròquia de Sant Llorenç de Lleida, amb data 10.05.21.
- **Mn. Luis Antonio Aguirre Abella** nomenat vicari de la Unitat Pastoral formada per les Pquies. de Santa Maria Magdalena i Ntra. Sra. del Pilar, i de la Pquia. de Sant Martí, de Lleida, amb data 10.05.21.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fund. de les adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes;

santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dimecres [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Dijous [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Gregori Barbarigo,

bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Divendres [2Co 11,18-21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans i mrs.

19. ■ Dissabte [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Romuald (s. XI), abat, nascut a Ravenna, fund. dels

camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38, 1.8-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

Diumenge XI de durant l'any (B)

COMENTARI

El gra de mostassa acaba més gran que totes les hortalisses

Tots nosaltres voldríem veure de seguida els resultats dels nostres esforços. També en la vida cristiana. Ens costa tenir paciència. Però l'evangeli ens fa veure que els plans de Déu sovint són diferents dels nostres. Per una banda, Jesús ens diu com la llavor del Regne que anem sembrant va fent el seu procés fins a donar molt de fruit: *La terra sola produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues.* Però ha calgut tenir paciència i sobretot saber que tot és obra de Déu: *De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix, sens que ell sàpiga com.* Aquí hi ha una invitació a la paciència, a saber esperar el moment del fruit com fan els pagesos, que quan sembren no esperen que l'endemà puguin collir-ne el fruit. El que cal, doncs, és sembrar. I no importa que la llavor sigui molt petita. Per això Jesús posa un altre exemple: la llavor d'un gra de mostassa. És molt petita (la meitat d'un gra de blat) però després *un cop sembrada es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses.* El començament del Regne pot semblar molt petit. Què se'n podria esperar d'un condemnat a mort abandonat gairebé per tothom! Però és la llavor que ha anat creixent i fent-se molt gran. Nosaltres hem de creure que si sembrem bona llavor, ni que sigui petita, arribarà a donar molt fruit. De forma semblant ho diu la primera lectura: *Prendré un esqueix del brot alterós, un ull tendre de la punta del seu brancatge. Però donarà fruit i es farà un cedre magnífic.* Malgrat que el poble ha estat dut al desterrament tornarà altra vegada a ser un poble esplendorós. Serà Déu qui restaurarà Israel, encara que sembli que tot està perdut. Pau coneix també les dificultats de la vida cristiana però *no ambicionem res més que ser-li plaent, tant ara que som en el cos com quan en sortirem.* Pau té tota la confiança en Déu: *per això ens sentim molt coratjosos.* La nostra missió és sembrar i esperar, amb molta confiança, que Déu faci créixer la llavor procurant ser plaents a Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor creixeran als atriis del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparar davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembla el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse el árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzará como un cedro del Líbano: / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atriis de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la malicia. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos: Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega». Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra». Con muchas parábolas parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.